

matent la veu del egoisme, per no ésser víctima d'un malaltis sentiment de pietat que li barrarà el pas de la seva vida científica.

El metge no pot suplir les deficiències de la vida colectiva i no podrà ésser el complement de la manca de caritat social i de la insuficiència oficial. Si l'Estat, el municipi, i altres entitats als quals pertany la funció caritativa, no poden o, millor dit, no saben tancar els forats i les gotetes seculars del nostre edifici social, no ha d'ésser el metge l'encarregat de dissimular aqueixes faltes. Les imperfeccions de la nostra organització, deuen ésser palesades i no dissimulades pel metge, que té la ocasió d'observar-les a tot moment. La Medicina social en Congressos, revistes i assembleas, ha posat ben de relleu aquestes llagues humanes, que demanen assistència colectiva; el legislador i els pastors del ramat nacional, són els únics que tenen el deure i mitjans de posar-hi el remei necessari.

La condició primordial en el nostre exercici professional, és un bon acurament en la tasca realitzada. Com diu molt encertadament l'Eugeni d'Ors, solsament se'ns tindrà en compte l'obra ben feta. Si per manca de mitjans, temps, lloc, material, instruments, etc., no podem complir-la, és preferible deixar-la per un altre. No obstant la urgència molt perentòria escusarà de realitzar el treball perfecte i definitiu.

L'obra ben feta deu ésser ben pagada.

Tota nostra ciència, amor i respecte són pel malalt. El llit del pacient, és un sagrari pel metge, on ningú més no hi té cabuda. La família, tracta sempre de passar-s'hi i de posar-hi també el moneder; debem eliminar-los de llocs que no els hi pertoquen. La mà que demana honoraris, no pot ésser ungida amb el mateix amor i pietat que la mà guaridora.

Davant de la malaltia, el metge és l'àngel bo que fa miracles, esgotant tots els recursos científics que el seu magí li puga inspirar; a l'hora de cobrar els seus serveis, deu plegar les ales i reclamar com qualsevol tècnic o operari reclama son pagament.

L'època antiga sacerdotal, de la Medicina empírica, ha passat a l'arxiu de la història; avui vivim l'època de positivisme, en què tot té un sentit social i econòmic; l'època de la Medicina científica.

La ciència al servei del malalt, és l'únic mitjà que tenim d'aconseguir l'ideal de la pròpia felicitat, quan un criteri de utilitarisme inspira nostra actuació professional i, a l'aconseguir-la, deixem un immens marge de benefici per l'humanitat.

Acceptant el criteri que l'interés, és el mòbil més poderós de nostra activitat, queden condemnades com estèrils i immorals aquelles institucions on el professional treballa *gratis et amore*. Seran un camp d'experimentació (*in anima vili*), d'entrenament, de propaganda, etc., etc.; tot ho seran menys entitats veritablement humanitàries. Sota la capa d'altruisme, s'hi amaguen sempre propòsits inconfessables i egoistes d'anunciament, popularitat o pesca de clientela.

Consultoris gratuïts, annexes parroquials, clíniques econòmiques, consultoris de rebotiga s'han arrelat tan i han assimilat l'ambient del nostre públic de tal faísó, que seria una quimera volguer-los fer minvar en nombre ni importància. Són la passarella obligada de la Facultat o de la pràctica rural, a la clientela de ciutat. Cap objecció fariem de llur funcionament, si aquella altruista simulació, del professional que allí hi acampa, pogués ésser substituïda per un sou o remuneració decorosa, que donés a l'activitat mèdica desenrotllada en tals centres pseudo-benèfics, una garantia d'eficàcia i bona fe i una solvència científica que dissortadament hi manca algunes vegades.

Es negar tot l'exposat l'existència i necessitat d'una moral professional? No; és senzillament enquadrar-la dins d'un marc econòmic. La finalitat econòmica i humanitària no són incompatibles.

Una justa harmonia ètico-econòmica, deu buscar-se per a que sigui repartit el benefici entre el metge i la clientela.

No volem la moral de l'apòstol, ni desitjem que l'exercici professional sigui un apostolat.

Una conducta plena d'honradesa i un fervorós desig de guarir són cosa perfectament compatibles amb el cobrament íntegre dels honoraris.

Abans que tot, exercir més científicament possible, amb constància, bona fe i optimisme.

L'obra ben feta del professional que cobra molts i elevats honoraris però amb gran sentit de responsabilitat, és d'una moralitat impecable.

L'obra xorca i mitjansada del pseudo-altruïste que no cobra cap honorari, és fortament immoral i condemnable.

Tasca científica, eficient i encertada; que sigui cara o barata a la clientela, deu ésser indiferent a la deontologia professional.

Bentham